

РЕШЕНИЕ

№ 2236

гр. София, 05.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 18.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **11806** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], ет.1, ап.50, представлявано и управлявано от Л. Д. Л. срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С764-0085397/02.11.2020г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186 ал.1 т.1 б.“а“ и чл.187 ал.1 от Закона за данък добавена стойност е разпоредено запечатване на търговски обект – бърза закуска, находяща се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като е необоснована и не е конкретизиран обекта на запечатване, тъй като на адреса се водят общо три обекта за хранене. Сочи, че покупката е на ниска стойност и не е ощетен държавиня бюджет. Твърди, че в случай, че ПАМ бъде изпълнен ще доведе фирмата до фалит.

В хода на производството жалбоподателят се представлява от адв.П. П., който поддържа жалбата и моли съда, да отмени оспорената заповед. Претендира разноски по делото в размер на адвокатското възнаграждение и платената държавна такса.

Ответникът, чрез процесуалния си представител юрк. И. оспорва жалбата като неоснователна, тъй като нарушението е доказано по безспорен начин. Претендира

присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт, приема за установени следните обстоятелства по делото:

На 22.10.2020 г., в 10:05 ч., е извършена проверка от органите по приходите от Главна дирекция „Фискален контрол“, при ЦУ на НАП, на търговски обект – бърза закуска, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма].

При проверката е установено, че при извършена контролна покупка на един брой дюнер на стойност 3,20 лева, заплатена в брой от К. Н. И. старши инспектор по приходите в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, е прието плащане от А. А. С.-работник „кухня“, за което не е издадена фискална касова бележка от монтираното и работещо в обекта фискално устройство, модел „Т. ЗК“ с ИН на ФУ: ЗК128808 и ИН на ФП № 50165403. Плащането е осъществено преди легитимирането на органите на НАП. От фискалното устройство е разпечатан КЛЕН за дата 22.10.2020 г., от който е видно, че горепосочената продажба на стойност 3,20 лв, не е регистрирана чрез издаване на фискален бон от монтираното в обекта фискално устройство. Същият е с оборот 0,00 лв.

При проверката е установено наличието на касова разлика в размер на 261.50 лв. между наличните парични средства в касата и тези, маркирани във ФУ. При проверката е изброена касовата наличност в касата на обекта за ФУ с № 4046431 и е състав опис на парите, от който се установява, че парите в касата са в размер на 261,50 лв. Разчетената касова наличност от монтираното в обекта ФУ, съгласно дневен финансов отчет от 09.01.2020 г. е в размер на 00,00 лева. При съпоставка на двете стойности се установява положителна разлика в касовата наличност, в размер на 261,50 лева в повече.

Така извършените действия, в тяхната последователност и установените от проверката факти са описани в Протокол за извършена проверка серия АА № 0085397/22.10.2020г., съставен от К. Н. И., на длъжност старши инспектор по приходите и Е. А. Я., на длъжност старши инспектор по приходите в ЦУ на НАП ГД“ФК“. Въз основа на съставения протокол е издадена Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК –С64-0085397/02.11.2020г., от Л. Х., на длъжност- началник отдел „Оперативни дейности“ –С. в Главна дирекция „ Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл. 186 ал. 1 т. 1 б. “а“ от ЗДДС и чл. 187 ал. 1 ЗДДС е наложена принудителна административна мярка- запечатване на търговски обект- бърза закуска, находяща се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

Съставен и Акт за установяване на административно нарушение №F577556/29.10.2020г. по отношение на [фирма] за извършено нарушение на чл.118 ал.1 от ЗДДС.

По делото са представени и приети като писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка: протокол за извършена проверка сер.АА № 0085397, дневен отчет на фискалната памет за 22.10.2020г., печат КЛЕН от 22.10.2020г.,дневен финансов отчет, опис на паричните средства в касата към момента на започване на проверката, Заповед № ЗЦУ-1148/25.08.2020г. на Изпълнителния директор на НАП, АУАН№F577556/29.10.2020г., както и приложена към жалбата снимка на търговски обекти.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни

изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Оспореният индивидуален административен акт подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, а жалбата срещу същия е депозирана в срока по чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.186, ал. 3 ЗДДС, принудителната административна мярка по ал. 1 се прилага с мотивирана заповед на органа по приходите или оправомощено от него длъжностно лице. Видно от приложената по делото заповед № ЗЦУ–1148/25.08.2020 г., в т.1, изпълнителният директор на НАП е определил Директорите на дирекция“Контрол“ в териториалните дирекции и началниците на отдели „Оперативни дейности“ в дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки запечатване на обект по чл.186 от ЗДДС. Видно от Заповед № 3766/25.09.2019г., за началник отдел „Оперативни дейности“ временно е преназначен Л. П. Х.. Въз основа на посочените заповеди, съдът приема, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган - Л. Х. на длъжност -Началник отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП.

Спазени са изискванията за форма на административния акт, не се установяват допуснати в хода на административното производство съществени нарушения на административно производствените правила.

По отношение материалната законосъобразност на акта:

Според чл. 186, ал. 1, б. “а“ от ЗДДС, на лице, което не спази реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се налага принудителната административна мярка (ПАМ) запечатване на обект за срок до 30 дни. Посочената разпоредба обвързва императивно органите по приходите със задължение да прилагат посочената ПАМ във всеки случай на установено от тяхна страна нарушение на реда или начина за издаване на съответен документ за продажба. Съгласно чл. 118, ал. 1 ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство /фискален бон/ или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност /системен бон/, независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Редът и начинът за издаване на фискална касова бележка (фискален бон) е установен в Наредба № Н-18/2006 г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства (Наредба № Н-18). Съгласно чл. 25, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-18, задължително се издава фискална касова бележка за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод. Фискалната касова бележка се издава при извършване на плащането, като едновременно с получаване на плащането на клиента се предоставя издадената фискална касова бележка (чл. 25, ал. 3 от Наредбата). Лицето по чл.3 от Наредба № Н-18/2006г. следва при извършване на плащането и едновременно с получаване на

плащането да издаде фискален бон и да го предаде на клиента. Отрицателният факт на неиздаване на касова бележка се установява от протокола за извършена проверка в обекта, приет като писмено доказателство по делото.

Неоснователни са възраженията в жалбата, че не е доказано по несъмнен начин наличието на административно нарушение и че на посочения адрес има три обекта за бързо хранене и прави невъзможна индивидуализацията на обекта. Видно от приложения към жалбата снимков материал, ясно се различава обекта за „бързо хранене“ – „Дюнер,Б.“, който се стопанисва от жалбоподателя. В конкретния случай безспорно се установява по делото, че за извършената контролна покупка на стока – 1 брой дюнер на стойност 3,20 лева, като сумата е заплатена в брой и в стопанисвания от жалбоподателя търговски обект не е издадена фискална касова бележка. Не се спори и че в търговския обект е инсталирано и регистрирано касово фискално устройство. Издаването на фискална касова бележка за извършената покупка и плащане в брой е било дължимо, но това не е сторено.

Следователно, налице е неизпълнение от страна на жалбоподателя на задължението по чл. 118, ал. 1 ЗДДС за регистриране и отчитане на извършена в стопанисвания от него обект продажба чрез издаване на фискална касова бележка, което обуславя наличие на материалните предпоставки за прилагане на ПАМ - запечатване на обекта по чл. 186, ал. 1, б. „а“ от ЗДДС. При наличие на предпоставките на чл. 186, ал. 1 ЗДДС, органът е длъжен да издаде заповед за налагане на принудителна административна мярка, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. На административния орган не е предоставена възможността да преценява определени обстоятелства, при които да наложи мярката или пък други обстоятелства, при наличието на които да не я наложи. Нарушението е формално и законът не държи сметка за стойността на неотчетената покупка, т.е. нейната стойност е ирелевантно обстоятелство, за налагане на ПАМ.

Въз основа на писмените доказателства се констатира и наличие на разлика в касовата наличност в размер на 261,50 лева, която представлява въвеждане на пари в касата, които не са отразени във фискалното устройство. Този факт се установява от протокола за извършена проверка /лист7-9 от делото/

Протоколът, съставен по установения ред и форма от органите по приходите в кръга на правомощията им, се ползва с материална доказателствена сила за извършените от органите по приходите действия и за установените факти и обстоятелства, съгласно чл. 50, ал. 1 от ДОПК. Само по себе си установяването на нарушението е достатъчно условие органът по приходите да наложи ПАМ. По делото не са представени доказателства от жалбоподателя, че не е извършено процесното нарушение. Аргумент в подкрепа на гореизложеното е и установената от органите по приходите разлика в немалък размер между паричните средства в касата и тези по дневен финансов отчет. Подобна разлика е индигия за системно неиздаване на касови бележки и създадена организация на работа, която не позволява нормалното отчитане на продажбите и разчитането с бюджета.

Единствената преценка, която административният орган е оправомощен да извърши, е по отношение срока на принудителната административна мярка. В конкретния случай такава преценка е била направена и подробно аргументирана от административния орган с мотиви, които съдът намира за достатъчни за формиране на извод, относно спазване изискванията на съразмерност, приложими при упражняването на оперативна самостоятелност- в оспорения акт се съдържат конкретни обстоятелства,

при които е извършено нарушението, посочено е, че начина и вида на организиране на отчетността са довели до извършеното деяние, с което се цели именно отклонение от данъчното облагане, което винаги води до негативни последици за фиска. Този извод е обосноваван и с оглед разчетената касова наличност чрез ФУ на обекта в размер на 00,00 лева и установените пари в повече в касата в размер на 261,50 лева за дата 22.10.2020г.. Отчетено е и обстоятелството, че жалбоподателят отдавна извършва търговска дейност и е наясно с конкретните законови изисквания за този вид дейност, като създадената организация в обекта няма за цел и не изпълнява установените правни регламенти.

Срокът на принудителната административна мярка се определя по целесъобразност от органа, като в настоящия случай преценката по целесъобразност е упражнена в рамките на закона около средния размер - за 14 дни и предвид обстоятелството, че с нарушението е засегнат утвърдения ред за данъчна дисциплина, който трябва да осигурява пълна отчетност на извършваните от лицата продажби, тяхната регистрация и последващата възможност за проследяване на реализираните обороти. Поведението на лицето е насочено срещу установената фискална дисциплина, която цели да гарантира спазването на установените законови норми и бюджетните приходи.

По отношение наложената с процесната заповед забрана за достъп до обекта, макар тази мярка да е предвидена като отделна ПАМ съгласно чл. 187, ал. 1 ЗДДС, доколкото същата се прилага едновременно и във всички случаи на налагане на мярката по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС, преценката за нейната законосъобразност може да се сведе до това има ли разпоредено запечатване на обекта. Тъй като в случая забраната за достъп е наложена със същата заповед, с която е разпоредено и запечатването на обекта, следва да се приеме, че условията по чл. 187, ал. 1 ЗДДС са изпълнени, като забраната за достъп е наложена спрямо обекта, където е извършено нарушението. Следователно оспорената заповед е законосъобразна и в тази й част.

На последно място, съдът намира и че оспорената заповед е издадена в съответствие с целта на закона. Видно от изложените в заповедта мотиви, мярката цели постигане на промяна в начина на извършване на дейността в конкретния търговски обект, като прекият резултат е правилно отчитане на дейността, а индиректният - недопускане вреда за фиска. В случая се касае за законоустановена цел, тъй като нормата на чл. 22 ЗАНН предвижда налагане на принудителни административни мерки за предотвратяването на административни нарушения. Уредената в чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС принудителна административна мярка „запечатване на обект“ е насочена към постигане именно на такава превантивна цел, доколкото към момента на постановяването й дружеството не е преустановило дейността си в търговския обект, т.е. съществува възможност за извършването и на друго нарушение, свързано с неиздаване на документ за извършено плащане.

Предвид изложените съображения, съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е законосъобразен, а жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

От ответника по делото се претендират разноски за юрисконсултско възнаграждение. Производството не се развива по реда на ДОПК, а по реда на АПК, съгласно изричната разпоредба на чл.186, ал.4 от ЗДДС, поради което следва да се присъдят такива на основание чл.143, ал.1 от АПК. В този случай присъждане на юрисконсултско възнаграждение е уредено в нормата на чл.78, ал.8 от ГПК, във вр. с чл.144 от АПК, поради което следва да се присъдят разноски в минималния предвиден

размер от 100 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 предл. последно АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], ет.1, ап.50, представлявано и управлявано от Л. Д. Л. срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С764-0085397/02.11.2020г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186 ал.1 т.1 б.“а“ и чл.187 ал.1 от Закона за данък добавена стойност е разпоредено запечатване на търговски обект – бърза закуска, находяща се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд - в 14 -дневен срок, от съобщаването му.

СЪДИЯ: